

der arbejdes paa paa den sydlige: at holde fast paa Kanalens Sider, saa vel den nordlige som den sydlige. Jeg anerkender det heldige i, at jeg har faaet Tilslutning til denne Tanke fra det ærede Medlem, en Tanke, som jeg allerede for flere Aar siden har udtalt, idet jeg anser det for haabløst at ville bringe noget videre Offer for at tilvejebringe et brugeligt Sejlløb igennem Kanalen, naar man fremdeles negligerer Sydspidsen af den nordre Tange. Derfor er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem fra Bøvby, naar han nu er gaaet over til at foreslaa, at man i Konsekvens af de mange Bøvbyer, der ere oprede paa den sydlige Tange, tager fat paa at forsøge paa at sikre Kanalens Stabilitet ved et Anlæg paa den nordlige Side. Men Enigheden er dog ganske vist ikke fuldstændig, idet det er mig umuligt at se saa optimistisk paa Sagen som det ærede Medlem, idet han gaar ud fra, at naar der blot bygges et eneste Bærk, en eneste Høfde paa Sydspidsen af den nordre Tange, skulde Udskæringen af hele Tangen og den stærke Materialvandring saa godt som helt høre op. Det tør jeg ingenlunde tro paa, det vilde være ganske overordentlig heldigt, om saadant kunde ske, thi saa vilde Beløbet, der krævedes, ca. $\frac{1}{2}$ Million, ikke være noget særdeles stort i Sammenligning med, hvad der allerede er anvendt. Men jeg frygter for, at det vil blive en Skuffelse ligesom saa meget andet ved hele dette Foretagende. Man kommer sikkert til at bygge mere end en Høfde, man kommer til at bygge en hel Række, hvis man vil naa det Maal at sikre Tangen og forhindre Materialvandringen langs Kysten og ind igennem Kanalen. Det ærede Medlem var, som han sædvanlig er, naar han henvender sig til mig, lidt mere personlig, end jeg egentlig tror, der er Grund til. Det ærede Medlem udtalte, at jeg — det har det ærede Medlem sagt mig en Gang før — havde en vis Evne til at udtale mig med afgjort Sikkerhed og Styrke om Forhold, der laa mig noget fjernt, og som jeg ikke havde afgjort større Kendskab til. Det er den Slags Personligheder, som det ærede Medlem helst skulde lade mig være fri for, det gavner ikke den Sag, han kæmper for. Det er som bekendt altid et tarveligt Vaaben at gaa over til Personligheder i Stedet for en jaglig Betragtning. Kunde det ærede

Medlem have imødegaaet mine Udtalelser og bevist, at jeg havde Uret, var det en ganske anden Sag, men derpaa har det ærede Medlem kun gjort ganske svage Forsøg af samme Art som dem, jeg nys citerede, og som jeg ikke skal komme nærmere ind paa. Men jeg skal desuagtet ikke blive træt af, saa vidt det staar til mig, at oplyse, hvorledes Forholdene egentlig staa til med hele dette store, desværre saa sorgeligt bekendte Bærk oppe paa Sjyllands Vestkyst. Det Grundlag, hvorpaa hele dette store Foretagende er baseret, vil jo det ærede Medlem ikke kunne benægte, er den Betænkning, der blev afgivet af den i saa Henseende nedsatte Kommission af 1874, som afgav sin Betænkning i 1883 efter saaledes at have siddet i henved 10 Aar, og efter i disse 10 Aar at have haft en Myndighed, som sjælden nogen Kommission har, idet den ikke alene skulde drøfte Forholdene og stille Forslag om Foranstaltningernes Gennemførelse, men havde Myndighed til i meget vidt Omfang selv at træffe de Foranstaltninger, som den senere selv har godkendt ved den af Kommissionen afgivne Betænkning. Det er Grundlaget, og det vil vistnok den højtærede Minister ikke kunne benægte. Grundlaget, hvorpaa den hele Foranstaltning hviler, er den i 1883 afgivne Betænkning af Bestyrelseskommissionen. Ifølge denne Betænkning skulde der kunne tilvejebringes en fuldstændig Sikring af hele Kysten fra Silker Bakker Nord for Aluminet til Bøvby ved at bygge i alt 84 permanente Høfder, 59 paa den sydlige og 25 paa den nordre Tange, som vare nærmere og nøje beskrevne i den afgivne Betænkning og med meget minutiøse Overflæg, 84 permanente Høfder tilligemed den saakaldte Gruppering af Sejlløbet gennem Dyborøkanalen, og disse Foranstaltninger samt Anskaffelse af et Uddybningsfartøj vilde medføre en Besværing af i alt 3,160,000 Kr. Paa det Tidspunkt, da Betænkningen blev afgiven, mente man, at det vilde vare 14 Aar fra den Tid, man begyndte at bygge de permanente Høfder. Man havde paa det Tidspunkt, althaa i Finansaaret 1882—83, brugt en ikke ringe Del af Beløbet, og man havde den Gang 49 virkkelige Høfder byggede færdige af det samlede Antal 84. Men 10 Aar senere, i Finansaaret 1892—93, havde man kun 39. Tallet var saaledes gaaet ned